

sinus-trillingen waren, die in phase verschillen, dan zou er nog nooit een zweving optreden, want het phase-verschil blijft constant. Een zweving treedt alleen op, als het phase-verschil een periodieke functie van den tijd is. Dit is het geval, als de *trillingsgetallen* een constant gering verschil hebben, niet de *phasen*. Hiermede is uw hoofd-conclusie over den vorm der kromme ook verworpen.

Geloof mij, in blijvende hoogachting
Den Haag, 28 Mei 1911.

Uw dw.
Dr. TH. E. TER KUILE.

Geachte Collega TER KUILE,

Op 4 der 5 punten schijnen wij het eens geworden te zijn. Ook wat het laatste punt betreft, is de vergissing aan uw zijde. Ik vermoed, dat gij veronderstelt, dat slechts één exponent. functie hier tot de oplossing zou kunnen voeren, terwijl er twee voor nodig zijn en het toch wel duidelijk is, dat e^{Ct} , zelfs met een constante vermenigvuldigd, nooit voorstellen kan, wat in de keten voorvalt. Op welk tijdstip de constante ingevoerd wordt, blijft geheel gelijk. Gij schrijft, dat er wel essentieel verschil is tusschen $\cos.$ en $\sin.$, maar ik beweerde, dat dit niet het geval is, *zoolang de constanten nog onbepaald zijn!*

In de laatste alinea brengt gij een geheel nieuw punt in het debat, waarop ik, voornl. met het oog op de mij toegestane ruimte, niet kan ingaan. Alleen wil ik u doen opmerken, dat formule Va geen zwevingen voorstelt en niet kan voorstellen, daar zij betrekking heeft op het eenvoudige geval van één keten (zie weer fig. 3). Het beschreven toestel is dan ook veel gecompliceerder.

Hoogachtend,

Uw dienstv.

Amsterdam, 30 Mei 1911.

CH. BLES.

Wij sluiten hiermede deze gedachtenwisseling.

Redactie.

CONCLUSIES VAN HET RAPPORT DER CENTRALE COMMISSIE INZAKE HET ARBEIDSCONTRACT.

Het aanvullingsrapport der centrale commissie in zake het arbeidscontract is verschenen. De beide conclusies worden ongewijzigd gehandhaafd, de eerste o.m. wijl zij „geen tegenstand” heeft ontmoet. Ik hoop, dat zij beide worden verworpen, omdat naar mijn overtuiging bij aanneming de *cardo questionis* of wordt geëlimineerd of niet tot zijn recht komt.

Waarom toch gaat het in hoofdzaak? Niet om de vraag, welke mazen van de wet op het arbeidscontract het meest rekbaar zijn; niet om de vraag, aan wien moeten wij onze notæ's inzenden, volgens welk tarief en zal de werkgever betalen of niet; evenmin om de vraag, hoe moet het gaan, als de eerste vier weken om zijn. Neen, dat alles is bijkomstig en hoofdzaak is de vraag: *zullen wij inwonend dienstpersioneel opnemen als ziekenfondsleden of niet?* Ik kan niet inzien, waarom de algemeene vergadering zich niet zou kunnen uitspreken over dit grondbeginsel. Het motief, dat wij te laat en niet bij machte zouden

zijn de na de invoering van de wet op het arbeidscontract ontstane verhoudingen te wijzigen zonder het publiek te dupeeren, weegt veel te licht. Trouwens uit het 2e rapport der centrale commissie blijkt dat, behalve het niet genoemde Amsterdam, alle afdelingen — het zijn er n.b. zeven — die een regeling vaststelden, daarbij het inwonend dienstpersoneel *niet* opnemen gedurende den wettelijken termijn. Alleen de afdeling Amsterdam zou dus het door haar ingenomen standpunt moeten verlaten. Is dat inderdaad onmogelijk? Afdoende motieven dier afdeling om méérvermogenden (werkgevers) te doen profiteeren van een minimum(fonds)tarief, dat bedoeld is voor minvermogenden, zijn mij niet bekend. Ik acht het overbodig daartegenover hier de gronden aan te voeren voor het niet-opnemen van het inwonend dienstpersoneel. Zij zijn reeds vaak genoemd en nog eens scherp aangegeven in het aanvullingsrapport, dat ze voortreffelijk samenvat in deze zinsnede: „de verplichting door art. 1638y den werkgevers opgelegd, ontnemt het ziekenfonds zijn grondslag” (bldz. 1867). Het verbaast mij, dat de centrale commissie de logische consequentie van haar overtuiging, het grondbeginsel betreffende, niet heeft belichaamd in een nieuwe conclusie door voor te stellen, dat de *algemeene vergadering omtrent dat beginsel beslisse*. Een communis opinio bestaat hier zonder twijfel. De Maatschappij, die de verbetering der ziekenfondsen zoo krachtadig bevordert, is aan haar prestige verplicht te voorkomen, dat de voordeelen van een ziekenfondslidmaatschap, nl. de goedkope geneeskundige hulp, worden genoten door meervermogenden. Als de algemeene vergadering door aanneming van de eerste conclusie deze gelegenheid laat voorbijgaan het hoofdbeginsel voor *alle* afdelingen vast te stellen, verklaart zij zich onmachtig om de zoo krachtig begonnen reorganisatie van het ziekenfondswezen vol te houden.

Ook de tweede conclusie komt mij onaannemelijk voor, omdat zij niet zal kunnen voorkomen, waaraan men wenscht te ontsnappen. „En dat is juist het fond van deze tweede conclusie, dat wij willen voorkomen, dat men in de eene streek een geneesheer krijgt, die iemand opneemt in een ziekenfonds, terwijl de geneesheer daarnaast voor de behandeling van het inwonend dienstpersoneel het particulier tarief in rekening brengt” (VAN DER BRUGH, Handelingen, Tilburg, bldz. 767). Zeer juist! Maar men bedenke, dat de geographische grenzen der afdelingen niet samenvallen met de omtrekken der praktijken; dat met name de plattelandspraktijken vaak grillig omljnde uitloopers vertoonen, waardoor leden eener afdeling praktizeeren in een tot een zusterafdeeling behorende gemeente naast en samen met leden dier zusterafdeeling. Huldigen de twee afdelingen een uiteenlopende meening over het grondbeginsel, dan heeft men de boven omschreven, zeer zeker voor het publiek moeilijk te doorgronden verhouding, die wij juist willen voorkomen en die het aanzien van onzen stand moeilijk kan verheffen.

Mede om de noodzakelijkheid, dat onze Maatschappij eensgezind sta tegenover de talloze instituten, die de risico van bestaande en nog niet bestaande sociale wetten verzekeren, heb ik gemeend te moeten wijzen op de gewichtige — m. i. door velen onderschatte — beteekenis der aanstaande stemming over de beide door de centrale commissie voorgestelde conclusies.

Stompforen, 30 Mei 1911.

W. C. C. TEN VELDHUYE,